

- найважливіша умова ефективної діяльності менеджера. Часто причиною того, що не склалася кар'єра, у багатьох менеджерів було прагнення все зробити самому. Грамотний менеджер - це керівник, який "роздає роботу". Навіть за умови, що підлеглий виконає яке-небудь завдання в два рази повільніше і з нижчою якістю, не слід виконувати її особисто. Слід перебороти бажання все зробити самому і вишукувати час для навчання підлеглих новим обов'язкам і навичкам.

Делегування повноважень передбачає посилення ролі контролю виконання завдання. Чим більшу частину своїх обов'язків і прав менеджер передає (делегує) іншим особам, тим повнішою, достовірнішою і своєчаснішою має бути інформація про те, як ці особи виконують покладені на них обов'язки і використовують надані їм права. Тому система контролю повинна передбачати постійну та оперативну інформацію менеджера про хід виконання працівником делегованих йому обов'язків і використання прав.

Слід підкреслити, що делегування повноважень має здебільшого чітко виражений суб'єктивний характер. Дійсно, кожен менеджер по-своєму оцінює можливості і прагнення підлеглих і відповідно до цієї особистої оцінки надає їм ті або інші повноваження. Тому зміну акцентів щодо тих або інших працівників управління в разі появи нового менеджера можна пояснити і певною мірою виправдати.

Ефективність керівництва визначається не лише особистими зусиллями керівника, але й зусиллями всіх членів робочої групи. Сьогодні керівник не в змозі сам вирішувати всі управлінські проблеми, навіть ті, які безпосередньо входять в коло його службових обов'язків, оскільки їх занадто багато, вони різнобічні й специфічні, а його знання, досвід і запас часу - обмежені. Від того, наскільки керівник володіє мистецтвом делегування, залежить ефективність роботи його підрозділу і, отже, якість роботи самого керівника.

Список використаних джерел

1. Дикань Н.В. Менеджмент: навч. посіб. / Н.В. Дикань, І.І. Борисенко // К. : Знання, 2008. – 389 с.
2. Осовська Г.В. Основи менеджменту: підруч. - [видання 3-є, перероблене і доповнене] / Г.В. Осовська, О.А. Осовський // К. : «Кондор», 2008. – 664 с.
3. Шатун В.Т. Основи менеджменту: навч. посіб. /В.Т. Шатун // Миколаїв: Вид-во МДГУ ім. Петра Могили, 2006. – 376 с.

Грондецький Владислав Вікторович,

студент економічного факультету

напряму підготовки 6.030601 «Менеджмент»

Подільського державного аграрно-технічного

університету, м. Кам'янець-Подільський

Науковий керівник: старший викладач Заборовський В. П.

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ЗАКОРДОННИХ ФОНДОВИХ БІРЖ

Фондова біржа — організаційно оформлений, постійно діючий ринок, на якому здійснюється торгівля цінними паперами; акціонерне товариство, яке зосереджує попит і пропозицію цінних паперів, сприяє формуванню їх біржового курсу та здійснює свою діяльність відповідно до чинного законодавства, статуту і правил фондової біржі. Фондові біржі функціонують в рамках біржових систем, що відрізняються один від одного в різних країнах світу.

Сучасними дослідниками цієї теми є: Бормотова М.В., Кортунов Г.Г, Войтенко О.М. та інші. За Бормотовою М.В. Нью-йоркська фондова біржа (New-YorkStock Exchange, або NYSE) започаткувала свою діяльність в 1792 р. і є однією з найбільших і найстаріших фондових бірж світу. Її діяльність регламентується статутом, внутрішніми правилами та інструкціями. Здійснює управління біржею Рада директорів, яка складається з членів біржі та незалежних представників[1].

Операції на біржі здійснюють тільки члени біржі, загальна чисельність яких сягає 1400. Членами біржі, як правило, є фізичні особи. Якщо член біржі є співвласником фірми, фірма також вважається членом біржі. Серед фірм — членів біржі домінують кілька десятків інвестиційних банків, які займають ключові позиції на американському фондовому ринку. Ціна брокерського місця на біржі становить близько 0,5 млн дол. США.

Існує чотири основні категорії членів біржі, з яких дві перші головні[4].

1. Спеціалісти (specialists) є центральними фігурами на біржі, які відіграють провідну роль у біржовій торгівлі. Вони ведуть торги окремими групами цінних паперів на окремих торгових майданчиках, виконуючи при цьому дві функції. Як агенти-брокери вони виконують замовлення інших брокерів і як дилери працюють від свого імені і за свій рахунок. Їх основна функція — забезпечити ліквідність та стабільність того сектора ринку, в якому вони працюють. Проводячи операції від свого імені та за свій рахунок, вони насамперед повинні дати змогу учасникам ринку продати акції при падінні цін та купити їх при підвищенні цін.

2. Брокери-комісіонери (commissionbrokers) збирають заявки клієнтів, доставляють їх в операційний зал і забезпечують виконання.

3. Брокери торговельного залу, або біржові брокери (floorbroken, exchangebrokers), як правило, виконують у залі доручення інших брокерів, які з тих чи інших причин не можуть виконати заявку клієнта. Біржові брокери виконують також доручення своїх клієнтів.

4. Біржові (зареєстровані) трейдери (traders) здійснюють операції виключно за свій рахунок. Згідно з біржовими правилами їм забороняється виконувати доручення клієнтів.

Асоційовані члени (alliedmembers) мають допуск в операційний зал, проте не мають права укладати угоди.

Вимоги до емітентів акцій, що претендують на лістинг на NYSE, досить жорсткі, причому вимоги до іноземних емітентів для включення до лістингу на NYSE значно жорсткіші, ніж для американських корпорацій.

Кортунов Г.Г у своїх працях зазначав - Лондонська фондова біржа є великим міжнародним фінансовим центром, де котируються не тільки цінні папери, емітовані резидентами, а й значна кількість іноземних цінних паперів та фінансові інструменти євrorинку[2].

До 1980 р. на біржі здійснювалося лише одне офіційне котирування, а починаючи з 1980 р. було введено три офіційних котирування і одне неофіційне. На сьогодні на біржі котирується близько 3500 цінних паперів, включаючи іноземні акції та облігації. В неофіційному котируванні перебувають близько 300 акцій. Мінімальний статутний капітал емітента для допуску до котирування має становити не менше ніж 50 тис. фунтів стерлінгів.

У 1986 р. відбулося злиття Лондонської фондової біржі з саморегульованою організацією, учасниками якої були дилерські фірми, що здійснювали торгівлю іноземними цінними паперами. В результаті злиття Лондонська біржа набула статусу міжнародної і стала називатись Лондонською міжнародною фондовою біржею.

Токійська міжнародна фондова біржа виникла в 1878 р. Вона є найбільшою фондовою біржею в Японії, на яку припадає близько 80% національного біржового обороту цінних паперів. Членами біржі є фірми — торговці цінними паперами, що мають відповідну ліцензію на торгівлю. На біржі котируються акції близько 1700 емітентів, а також облігації.

Паризька фондова біржа посідає перше місце серед семи бірж Франції. На неї припадає більш як 90% угод, що укладаються на національному біржовому ринку.

Копенгагенська фондова біржа виникла в XVII ст. Статус установи, що забезпечує торгівлю цінними паперами, вона отримала в 1808 р. Основними учасниками біржової торгівлі виступають комерційні банки, спеціалізовані кредитні установи та брокерські фірми.

Більша частина цінних паперів, що котируються на Копенгагенській біржі, — це датські та іноземні облігації, які котируються тільки в одному режимі — офіційному.

Основним елементом ринку цінних паперів являється фондова біржа, метою діяльності якої є забезпечення розподілу і перерозподілу національного доходу як в цілому в народному господарстві, так і між соціальними групами, галузями і сферами економіки. У світовому масштабі найвищі позиції серед фондових ринків у світі займають ринки п'ятірки розвинутих країн, а саме Великобританії, Японії, США, Німеччини і Франції, з домінуючою роллю ринку США.

За даними Міжнародної федерації фондових бірж (МФФБ), станом на кінець 2012 р., загальний рівень капіталізації акцій, що обертаються на біржах – членах МФФБ, зріс на 15 % порівняно з аналогічним показником на кінець 2011 р.. Загалом простежується тенденція до щорічного збільшення рівня капіталізації фондових бірж світу. Незмінним залишається і домінування у ній частки бірж США (більше 40 %).

Аналізуючи регіональну структуру ринку цінних паперів, можна відмітити, що упродовж останніх років зростає роль США та Європи, зменшується частка Японії та Південно-Східної Азії і стрімко збільшується частка Китаю. Сегментом, що динамічно розвивається, можна вважати Індію та країни Центральної та Східної Європи. Також слід додати, що ринок Китаю є нині найдинамічнішим.

Список використаних джерел

1. Бормотова М.В. Дослідження сутності поняття «Фондова біржа» як основної ланки фондового ринку / М.В. Бормотова // Вісник економіки транспорту і промисловості: збірник науково-практичних статей – 2012. – Вип. № 39. – С. 21-24.

2. КОРТУНОВ Г.Г. Інвестиційна привабливість національного фондового ринку в контексті ІРО / Г.Г. КОРТУНОВ // Проблеми розвитку зовнішньоекономічних зв'язків і залучення іноземних інвестицій: регіональний аспект: збірник наукових праць – 2011. – Ч. 2. – 148с.

3. Ходаківська В.П. Ринок фінансових послуг: теорія і практика: Навч. посіб. / В.П. Ходаківська, В.В. Беляєва. – К.: ЦНЛ, 2008. – 616 с.

4. Войтенко О.М. Актуальність питання сучасного розвитку міжнародного ринку фінансових послуг / О.М. Войтенко // Економічний простір: збірник наукових праць – 2011. – № 46. – С. 5-8.

Грондецький Владислав Вікторович,

студент напряму підготовки 6.03060101 «Менеджмент» економічного факультету Подільського державного аграрно-технічного університету